

UN TEMA ADIENT

Considero que, amb motiu del 27è Aplec de la Sardana de l'Escala (diumenge, 2-juny-2002), un article sobre el tema sardanístic no desmereixerà la categoria del llibret-programa que s'edita per a aquesta diada; ans em sembla bé que, escriure sobre la sardana, li és apropiat i fins i tot inherent.

Enamorada de la música sardanista i dels passos per ballar la sardana, em sento inquieta i emprenedora quan llegeixo escrits que la valoren; però no inspiren gaires disposicions favorables quant a la seva continuïtat.

Segons un article del diari el Punt (1-novembre-2001), que en el seu moment vaig llegir, el senyor Àngel Cortada, sardanista organitzador, durant vint-i-cinc anys, del concurs de sardanes que fa més de seixanta anys es fa per les Fires de Girona, al·lega que la majoria dels sardanistes actuals són persones grans, mancadades, en general, de l'agilitat adequada per a saltar. Malgrat que durant vint anys va ensenyar gratuïtament a ballar sardanes als alumnes de totes les escoles de Girona, explica el seu desencís després de veure que de tots els nois i noies que en van aprendre, actualment, no n'hi ha ni un que en balli. Pensa que, potser, és molt pessimista quan afirma que la seva generació serà l'última que ballarà sardanes.

Aquesta problemàtica de la sardana, pel que fa al nombre i edat dels balladors, afecta els qui estimem de debò la nostra dansa i hauríem d'intentar perpetuar-la.

